

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 017961 16 Кж
Бања Лука, 08.12.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог М.М., због продуженог кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 42. тачка а) Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката М.Ц. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017961 16 К од 11.7.2016. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Витомир Содат и бранилац оптуженог, а у одсуству, уредно обавијештеног оптуженог, донио је дана 08.12.2016. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог М.М., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017961 16 К од 11.7.2016 године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017961 16 К од 11.7.2016 године, оглашен је кривим оптужени М.М., због продуженог кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 42. тачка а) Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те осуђен на казну затвора у тајању од 3 (три) године. На основу члана 62. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности одузимања предмета, појединачно наведених у изреци побијане пресуде. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени Д.Т., Д.Б., С.Т., М.Н., Н.Ј., С.Ч. и Н.Ч., са имовинскоправним захтјевом, упућени су на парницу, док је дјелимично уважен имовинскоправни захтјев оштећених Ф.Х., С.Д., Ј.П.Д., Б.П. и В.П., тако што је оптужени обавезан да овим оштећенима плати, на име дијела имовинскоправног захтјева износе појединачно наведене у изреци побијане пресуде, док су, са вишком имовинскоправног захтјева, упућујући на парницу (Х., Д. и П. везано за одузете предмете, а П. везано за новчани износ). На основу члана 96. ЗКП РС, оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у који се односе на награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности, која висина ће бити одредђена посебним рјешењем и паушала у износу од 150,00 КМ.

Истом пресудом, на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС, оптужени А.Ч. је ослобођен од оптужбе за исто продужено кривично дјело крађе из члана 232.

став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 42. тачка а) КЗ РС. На основу члана 100. ЗКП РС, трошкови кривичног поступка из члана 96. став 2. тачке а) до ђ) ЗКП РС, као и нужни издаци и награда његовог браниоца по службеној дужности су пали на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавила бранилац оптуженог М.М., адвокат М.Ц. из Б.Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом, како се наводи, да овај суд, у складу са чланом 324. ЗКП РС, одлучи о жалби.

У сједници вијећа, која је одржана у одсуству, уредно обавијештеног оптуженог М.М., у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, бранилац оптуженог је изложила жалбу, остајући код приговора и приједлога. Републички јавни тужилац је предложио да се жалба одбије, као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Несагласност између објављене и писано израђене пресуде, у односу на радње за тачака 6., 10. и 12. из изреке побијане пресуде, које се односе на ријечи „отуђио“ и „дошао“ умјесто ријечи „отуђили“ и „дошли“, на коју се указује жалбом као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 304. ЗКП РС, исправљена је рјешењем првостепеног суда од 14.9.2016. године, у складу са одредбом члана 305. став 1. ЗКП РС.

У прилог тврдњи о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, у образложењу жалбе се наводи да је побијана пресуда неразумљива, јер „отвара питање“ да ли је предметно кривично дјело оптужени починио сам или са више лица. Изнесени аргуменати у оквиру наведеног жалбеног основа, јасно одређују да се оспорава правилност утврђења одлучних чињеница у погледу начина и околности извршења дјела за које је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом и тиме правилност чињеничне основе те пресуде. Ради тога су неосновани жалбени приговори о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

У вези са жалбеним приговорима о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, овај суд прихвата разлоге дате у побијаној пресуди као ваљане (страна 24. пасус 1.) и те приговоре цијени као неосноване. Наиме, из службене забиљешке СП Б.Л., Центар од 13.12.2009. године, а поводом пријаве провале у просторије Б., дана 13.12.2009. године око 19,40 часова, у Улици ... је на лицу мјеста лишен слободе оптужени М.М., који се након доласка полиције дао у бјекство, да је ухваћен и лишен слободе, а да је приликом бјежања и падања задобио повреде испод лијевог ока, те огреботине у предјелу стомака, лијеве стране леђа и надлактице десне руке. Цијенећи наведено, настојање жалбе да се, настанак ових повреда код оптуженог, дефинише као примјена силе од стране овлаштених службених лица у истрази, приликом испитивања осумњиченог, када је признао радње и дјело за

које се терети, и тиме записник о испитивању из истраге одреди као незаконит доказ, су без основа.

Приговори жалбе и тврдња да препознавање није извршено на законит начин, и да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, нису основани. Свједоци, оштећени приликом обављања радње препознавања, предходно су описали одузете предмете и тек након тога извршили су препознавање предмета који су им отуђени из стана приликом предметне крађе, па је првостепени суд правилно оцијенило да је препознавање извршено законито, у складу са одредбом члана 150. став 2. ЗКП РС, и о томе дао ваљане разлоге (страна 28. пасус 2.) у побијаној пресуди.

Нису основани аргументи изнесени у жалби, којима се оспорава правилност оцјене спроведених доказа, па слиједом тога и правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Анализом и оцјеном спроведених доказа, појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је потпуно и правилни утврдио све одлучне чињенице и дао ваљане разлоге за закључак да је оптужени, на начин описан под тачкама 1. до 16. из изреке побијане пресуде, починио продужено кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 42. тачка а) КЗ РС.

Такав закључак је резултат правилне оцјене исказа свједока оштећених Д.Т., Д.Б., С.Т., М.Н., Н.Ј., С. и Н.Ч., Ф.Х., С.Д., Ј.П.Д., Б.П. и В.П.

У тој оцјени, првенствено са аспекта вјеродостојности, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, у побијаној пресуди су дати детаљно образложени и ваљани разлози за прихватање исказа оптуженог из истраге, који је на детаљан начин признао и описао све чињенице и околности извршења дјела за које се терети. Исказ оптуженог на главном претресу, у оном дијелу у којем је измијењен, као и објашњење за такве измјене, од негирања чињеница које дефинишу његову радњу у извршењу дијела, до примјене силе од стране овлашћених службених лица у истрази, основано није прихватио првостепени суд и о томе дао ваљане разлоге, првенствено са аспекта садржаја других доказа пронађених приликом лишавања слободе и исказа свједока, оштећених, те материјалних доказа и то потврде о привременом одузимању предмета, потврде о куповини и замјени племенитог метала СЗТР З.Л., Б.Л. од 01.9.2009. године и 26.11.20109. године и СЗТР Г., Б.Л. од 03.11.2009., 06.11.2009. и 28.11.2009. године.

Цијенећи наведено, аргументима из жалбе се не може оспорити правилност оцјене вјеродостојности исказа оптуженог из истраге, у оном дијелу у којем је измијењен на главном претресу, а затим и међусобне оцјене свих спроведених доказа, на којима је заснован закључак из побијане пресуде да је оптужени починио предметно продужено кривично дјело, на начин описан под тачкама 1. до 16. из изреке побијане пресуде.

Слиједом наведеног, овај суд налази да је на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као продужено кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 2. у вези са чланом 42. тачка а) КЗ РС.

Овај суд је испитао правилност и законитост побијане пресуде у дијелу одлуке о кривичној санкцији, налазећи да је правилно првостепени суд, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, у складу са одредбом члана 37. КЗ РС, утврдио све околности које су од значаја за висину казне и истима дао правилан значај. Те околности су правилно цијењене и овај суд налази да је казна затвора, изречена побијаном пресудом, потребна и довољна мјера казне за остварење специјалне и генералне превенције, садржане у одредби члана 28. КЗ РС.

Утврђене отежавајуће околности, и то чињеница да је оптужени осуђиван (кривично дјело неовлашћена производња и промет опојне дроге из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС), те бројност радњи за које је оглашен кривим побијаном пресудом, не оправдавају изрицање мање казне затвора, са аспекта сврхе кажњавања.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић